

Arrest

nr. 156 242 van 9 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIBI loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mardan in Khyber Pakhtounkwa Province (KPK). Nadat u eerder al militant was geweest bij twee verschillende partijen (PTI en TTP), werd u na de ontbinding van TTP de deputy general secretary van de Qaumi Watan Party (QWP) voor district Mardan. In die hoedanigheid kwam u in contact met invloedrijke politici, en als dusdanig ook met de president van QWP, Aftab Sherpao. In uw functie knapte u ook heel wat klusjes op voor de IDP's in Mardan. Via T. kwam u in contact met vier van zijn bezoekers die achteraf taliban bleken te zijn. Op een gegeven moment vroegen deze IDP's u om uw nationaal voorzitter bij u thuis uit

te nodigen, om hem aan de tand te voelen over de situatie waarin zij zich bevonden. U weigerde daar echter op in te gaan. U overwoog om uit de partij te stappen. Op een dag kwamen de taliban bij u thuis langs, sloegen u en bedreigden u met de dood. U mocht de partij niet verlaten en kreeg drie dagen de tijd om met hen te gaan samenwerken. Daarop kwamen uw familieleden bij u langs en uw oom Y. nam u mee naar Islamabad. Daar verborg u zich bij een vriend van uw oom. Toen u daar enkele weken verbleven had, kreeg u op een dag in de gaten dat u daar gefilmd werd door gewapende mannen. U kon ontkomen en verborg zich achter een waterreservoir van een huis dat u toevallig passeerde op uw vluchtroute. Uw oom Y. kwam u weer te hulp en daarop ging u naar Sargoda, waar u zich in een kamertje verborg. De levensomstandigheden waren ook daar niet ideaal. Uw oom raadde u daarop aan om uw land te verlaten. Zodoende verliet u Pakistan op 5 mei 2014 om de volgende dag in België aan te komen. U diende op 15 mei 2014 uw asielaanvraag in. Toen u een aantal weken in België verbleef, kwam u te weten dat uw vader gearresteerd werd. Hij zou ondertussen weer vrijgelaten zijn. U vernam eveneens dat T. door de veiligheidsdiensten is opgepakt. U vreest nu ook uw eigen autoriteiten daar T. bij u verbleef en ze een link zouden leggen tussen u en de taliban. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, diverse partijdocumenten, ettelijke (kopies van) foto's met uw partijactiviteiten, diverse krantenartikels m.b.t. uw politieke activiteiten en de algemene situatie in Pakistan, en een zestal getuigenissen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kunnen vooreerst ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de omstandigheden en de wijze waarop u via T. met de taliban in contact kwam. Zo verklaarde u initieel dat T. een huurder van u was (CGVS I p. 8). Later stelt u echter dat T. uw huisbediende was (CGVS II p. 6; CGVS III p. 3), hij werkte voor uw familie tegen kost en inwoon. U verklaarde ook (CGVS I p. 8, CGVS III p. 3) dat er bij T. veel Internally Displaced Persons (IDP's) langs kwamen met wie u sprak en die later taliban bleken te zijn. Uit uw eerdere verklaringen blijkt daarentegen dat u nooit rechtstreeks door talibanstrijders werd aangesproken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij confrontatie stelt u (CGVS III p. 6) dat u bij de DVZ verkeerd zal begrepen zijn, dat u zei dat u nooit de taliban heeft geholpen maar dat ze naar uw huis kwamen en dat u ze er persoonlijk ontmoette. Deze motivering kan echter niet worden weerhouden. In de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst benadrukt u immers dat u nooit rechtstreeks door de taliban werd aangesproken maar wel door dorpelingen die sympathisanten zijn van de taliban die in hun naam kwamen spreken met u, dit terwijl u voor het CGVS stelt dat u toen werd aangesproken door IDP's die van de taliban bleken te zijn en uitdrukkelijk stelt dat ze geen dorpelingen waren (CGVS I p. 8). Daarnaast verklaarde u dat deze 'contacten' tot 2 keer toe met u meegingen naar QWP-meetings, ze boden u zelfs aan u te helpen (CGVS I p. 8). Later stelt u echter dat u met die zogenaamde 'contacten' nooit naar politieke meetings ging (CGVS II p. 6; CGVS III p. 3). Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas omtrent uw vermeende contacten en activiteiten voor/met de taliban.

Ook omtrent uw onderduikperiode in Pakistan rijzen ernstige twijfels. Zo verklaarde u dat u in Islamabad onderdook bij een vriend van uw oom Y., genaamd H. (CGVS I p. 8). Later stelde u echter dat u in Islamabad onderdook bij ene I., ook gekend als M., eveneens een vriend van uw oom Y. (CGVS II p. 7). Ook is het merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde (CGVS II p. 7) dat u 3 tot 4 weken ondergedoken leefde in Islamabad waarna u er door de taliban werd opgemerkt en u onderdook in Sargoda, dit terwijl u later stelt (CGVS III p. 4) dat u 15 tot 18 dagen ondergedoken leefde in Islamabad vooraleer er te moeten wegvlugten voor de taliban. Aangezien deze voorgehouden feiten een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid mag verwacht worden dat zij in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan en dat u geen dergelijke incoherente verklaringen hieromtrent zou afleggen. Dies te meer gezien uit uw verklaringen evengoed blijkt dat u een hogere opleiding heeft genoten in Pakistan (bachelor business administration, CGVS I, p.4).

In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat u initieel de grootste moeite had om uw vermeende problemen met de taliban te situeren in de tijd. Zo bleef u vaag omtrent het tijdstip van uw eerste (gewelddadige) confrontatie met de taliban (CGVS I p. 8 & 10). Immers, u verklaarde de exacte datum niet meer te weten en situeerde dit ergens twee maanden vooraleer u op 05/05/2014 naar België kwam, i.e. begin maart 2014. Dit incident is nochtans zeer belangrijk aangezien dit, naar eigen zeggen, het kantelmoment is dat u doet besluiten uw land te verlaten. Uw verklaring dat u niet wist dat u dat allemaal moest onthouden voor uw asielaanvraag (CGVS I p. 8) is compleet onafdoende om een dergelijk belangrijk gegeven niet te weten. Ook tijdens uw tweede gehoor bleef u de grootste moeite hebben met betrekking tot het exacte tijdstip van essentiële feiten in verband met uw vluchtrelaas. Zo verklaarde u

dat het voor u niet belangrijk was om data te onthouden en dat uw problemen begonnen ergens eind februari, begin maart (CGVS II p. 6). Kort hierna verklaarde u dan weer dat uw problemen begonnen in maart-april 2014 (CGVS II p. 7).

Eveneens moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Pakistan naar België. U verklaart (CGVS III p. 5-6) dat u onder begeleiding van een smokkelaar met uw eigen internationaal paspoort reisde maar u weet niet door welk land het Schengenvisum was uitgereikt noch hoelang dit visum geldig was. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over de inhoud van uw reisdocument. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang. Temeer daar uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt (CGVS I p. 7) dat u op 05/05/2014 in Peshawar het vliegtuig nam en via een tussenlanding in Qatar op 06/05/2014 in België aankwam. U diende er pas op 15/05/2014 uw asielaanvraag in omdat u niets wist van asiel en omdat u in een veilig land was en niets te vrezen had. Bij de DVZ stelde u echter eerder (DVZ verklaring pt. 33) dat u na uw landing in Doha luchthaven (i.e. Qatar) 11 dagen in dat land heeft verbleven. Bij confrontatie ontkent u (CGVS III p. 6) dat u toen een tiental dagen op de plaats van uw tussenlanding zou hebben verbleven, hetgeen echter niet te rijmen valt met uw uitdrukkelijke en gedetailleerde beweringen bij de DVZ ("11 dagen illegaal verbleven in een huis dat geregeld was door de smokkelaar. Om uit te rusten van mijn vlucht. De smokkelaar zei me dat, maar misschien was nog niet alles betaald"). Al deze vaststellingen sterken het vermoeden dat u een mogelijks langdurig verblijf buiten Pakistan en België voor de Belgische asielinstanties wil verborgen houden.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de redenen waarom u uw land diende te verlaten.

De documenten welke door u werden neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag zijn niet van aard dat ze vermogen op te wegen tegen bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Het betreft voor het merendeel documenten die hetzij betrekking hebben op uw identiteit (kopie IK, schoolrapporten) en (kopies van) krantenartikelen en (kopies van) foto's en een CD-rom omtrent uw politieke activiteiten. Deze documenten leveren echter geen informatie over uw beweerdde problemen. Een vijftal documenten handelen over uw vermeende problemen met de taliban. Deze documenten vertonen echter een gesolliciteerd karakter: een attest van de lokale voorzitter van de politieke partij Pakistan Muslim League (N) voor het district Mardan, een attest van algemene secretaris van de Provinciale Peace Jirga KPK, een attest van de lokale voorzitter van de politieke partij QWP voor het district Mardan, een attest van een parlamentslid, een attest van de adjunct-burgemeester van Baghdada Mardan. Alvast valt op dat elk van deze stukken in de meest algemene bewoordingen zich beperkt tot de bevestiging dat u politiek actief was, dat u bedreigingen had ontvangen van de taliban of van terroristische organisaties, en dat het u daarom was aangeraden het land te verlaten. De teksten van de attesten van het parlamentslid en van de voorzitter van de Pakistan Muslim League (N) zijn daarbij identiek. Met name van het attest van de QWP, de partij waarvoor u tot uw vlucht een verantwoordelijke functie had, en waar de taliban, luidens uw verklaringen, toch had geëist dat u zou proberen de nationale voorzitter bij u thuis uit te nodigen opdat zij een aanslag op hem konden organiseren, kon toch verwacht worden dat hierin meer feitelijke gegevens zouden worden geattesteerd ter staving van uw asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat u bekend staat in de politieke wereld en er vrienden heeft (zie CGVS III p. 2) waardoor het voor u gemakkelijk is om via uw contacten in die partijen iets te laten verklaren, welke tot uw belang zou strekken. Bovenstaande vaststellingen wijzen dan ook duidelijk op het gesolliciteerd karakter van deze attesten en doen als dusdanig afbreuk aan de bewijskracht van deze stukken. Mede in het licht van wat hierboven reeds werd uiteengezet, vermogen deze laatste documenten dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen geen kracht bij te zetten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) en uit de door u aangebrachte internetartikelen m.b.t. de algemene situatie in Pakistan, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidsperoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pck voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 3-4, 7; CGVS II p. 11) dat afkomstig bent uit een gerespecteerde familie die een hogere maatschappelijke positie inneemt, dat u rijk bent, dat u welstellend genoeg bent om u alles te kunnen veroorloven in uw land, dat u bovendien hogere studies genoot (BA), dat u een tijdlang een belangrijke functie in de tabaksindustrie bekleedde (Sales- en Taxation Officer) en dat uw familie onder andere over bouwgronden beschikt in Islamabad en dat u, naast uw eigen huis, daar nog een huis huurt om zaken te doen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "het recht op verdediging en op tegenspraak" en van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de

werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat verweerder *in casu* een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor verzoeker meest nadelige interpretatie te weerhouden. Hij verwijst naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR. Verder meent hij dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas kunnen aantasten. Opnieuw verwijst hij naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, alsook naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij meent dat hij samenhangende verklaringen heeft afgelegd. Hij stelt dat hij aanvankelijk niet wist dat T. en zijn kennissen talibs waren. Hij volhardt dat T. een huurder en een huisbediende was. Later begreep hij dat zij talibs waren. Hij dook onder bij een vriend van zijn oom in Islamabad gedurende ongeveer drie weken. Hij stelt dat hij een schatting van de dagen gaf omdat verweerder dit vroeg. Er is volgens hem geen groot verschil tussen "15-18 dagen" en "3-4 weken". Aangaande de eerste confrontatie met de taliban gaf hij geen data omdat hij het zich niet precies herinnerde. Verder wijst hij erop dat hij nooit heeft gesteld dat hij tien dagen in Qatar bleef. Hij verbleef gedurende tien dagen in België alvorens zijn asielaanvraag in te dienen.

Hij meent dat hij veel documenten heeft neergelegd ter staving van zijn asielaanvraag. In Pakistan worden personen met een politieke rol door de taliban gevisieerd. Hij verwijst naar de website van het CGVS en stelt dat hij tot een risicogroep behoort omwille van zijn politieke activiteiten. Hij wijst erop dat hij samenwerkte met de president van de Qaumi Watan Party, die het doelwit is van een aanval door de taliban.

Verder wijst verzoeker op verschillende internetartikelen en stelt hij dat hieruit blijkt dat er voor hem een ernstige bedreiging van zijn leven in Pakistan is. Voorts meent hij niet over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief in één van de grote steden in Pakistan te beschikken. Hij meent dat geen afdoende individueel onderzoek werd gevoerd en dat het omwille van de algemene situatie in het land en omwille van zijn problemen met de taliban die hem overal zoeken, voor hem onmogelijk is om zich in een andere provincie te vestigen.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 5 oktober 2015 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Pakistan. Security Situation*" van 16 juni 2015 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Op de terechtzitting van 21 oktober 2015 legt verzoekers raadsman het bewijs voor dat de elektronische versie van onderhavig verzoekschrift tijdig werd verzonden (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Over de rechtspleging

In zoverre op de terechtzitting van 7 oktober 2015 werd opgeworpen dat de elektronische versie van onderhavig verzoekschrift laattijdig aan de Raad werd overgemaakt, dient opgemerkt dat het een materiële vergissing betrof. Uit het bewijsstuk dat verzoekers raadsvrouw op de terechtzitting van 21 oktober 2015 bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 10), blijkt immers dat de elektronische versie van onderhavig verzoekschrift wel degelijk tijdig aan de Raad werd toegezonden.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin en de wijze waarop hij via T. met de taliban in contact kwam, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode dat hij ondergedoken zou zijn, (iii) hij er niet in slaagt zijn problemen met de taliban op een coherente wijze in de tijd te situeren, (iv) geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde reisweg, en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR stelt de Raad vast dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker stelt dat T. huurder én huisbediende was, omdat hij als huisbediende kost en inwoon kreeg en in die zin ook huurder was, dient opgemerkt dat er wel degelijk een duidelijk onderscheid bestaat tussen iemand die enkel huurder is en een huisbediende. Verzoeker komt niet verder dan het opwerpen van een loutere *post factum*-verklaringen, die duidelijk na reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing tot stand is gekomen. Dergelijk verweer is niet dienstig. Betreffende zijn onderduikperiode komt verzoeker niet verder dan het bevestigen van één versie van de in de bestreden beslissing terecht vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat van een hoogopgeleid persoon als verzoeker, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de plaats en de periode van zijn onderduiken correct en coherent kan weergeven, *quod non in casu*. Verder dient vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken weldegelijk verklaarde dat hij tien dagen in Qatar verbleef "om uit te rusten van zijn vlucht" en dat hij op 15 mei 2014 met het vliegtuig vertrok richting België (administratief dossier, stuk 19). Waar verzoeker verwijst naar informatie over politiek actieve personen in Pakistan, dient erop gewezen dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke.

Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"De documenten welke door u werden neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag zijn niet van aard dat ze vermogen op te wegen tegen bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid. Het betreft voor het merendeel documenten die hetzij betrekking hebben op uw identiteit (kopie IK, schoolrapporten) en (kopie van) krantenartikelen en (kopie van) foto's en een CD-rom omtrent uw politieke activiteiten. Deze documenten leveren echter geen informatie over uw beweerde problemen. Een vijftal documenten handelen over uw vermeende problemen met de taliban. Deze documenten vertonen echter een gesolliciteerd karakter: een attest van de lokale voorzitter van de politieke partij Pakistan Muslim League (N) voor het district Mardan, een attest van algemene secretaris van de Provinciale Peace Jirga KPK, een attest van de lokale voorzitter van de politieke partij QWP voor het district Mardan, een attest van een parlamentslid, een attest van de adjunct-burgemeester van Baghdada Mardan. Alvast valt op dat elk van deze stukken in de meest algemene bewoordingen zich beperkt tot de bevestiging dat u politiek actief was, dat u bedreigingen had ontvangen van de taliban of van terroristische organisaties, en dat het u daarom was aangeraden het land te verlaten. De teksten van de attesten van het parlamentslid en van de voorzitter van de Pakistan Muslim League (N) zijn daarbij identiek. Met name van het attest van de QWP, de partij waarvoor u tot uw vlucht een verantwoordelijke functie had, en waar de taliban, luidens uw verklaringen, toch had geëist dat u zou proberen de nationale voorzitter bij u thuis uit te nodigen opdat zij een aanslag op hem konden organiseren, kon toch verwacht worden dat hierin meer feitelijke gegevens zouden worden geattesteerd ter staving van uw asielaanvraag. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat u bekend staat in de politieke wereld en er vrienden heeft (zie CGVS III p. 2) waardoor het voor u gemakkelijk is om via uw contacten in die partijen iets te laten verklaren, welke tot uw belang zou strekken. Bovenstaande vaststellingen wijzen dan ook duidelijk op het gesolliciteerd karakter van deze attesten en doen als dusdanig afbreuk aan de bewijskracht van deze stukken. Mede in het licht van wat hierboven reeds werd uiteengezet, vermogen deze laatste documenten dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen geen kracht bij te zetten."

Gezien de voorgaande vaststellingen, dient geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) en uit de door u aangebrachte internetartikelen m.b.t. de algemene situatie in Pakistan, blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel

geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden *targeted killings*. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar opklaarde, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidsperoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in Pck relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel Pck zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pck voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt (CGVS I p. 3-4, 7; CGVS II p. 11) dat afkomstig bent uit een gerespecteerde familie die een hogere maatschappelijke positie inneemt, dat u rijk bent, dat u welstellend genoeg bent om u alles te kunnen veroorloven in uw land, dat u bovendien hogere studies genoot (BA), dat u een tijdlang een belangrijke functie in de tabaksindustrie bekleedde (Sales- en Taxation Officer) en dat uw familie onder andere over bouwgronden beschikt in Islamabad en dat u,

naast uw eigen huis, daar nog een huis huurt om zaken te doen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Uit de bijgebrachte COI Focus (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat voorgaande analyse nog steeds actueel is. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard aan te tonen dat verweerdere informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Waar verzoeker stelt dat het onderzoek in het kader van het voorgestelde intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker niet afdoende is, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit volgens hem zou kunnen blijken dat het gevoerde onderzoek niet afdoende is. Het gaat hier dan ook om niet meer dan een blote bewering.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER